

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Danuta Blank

Protokolant: Artur Pokojński

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. na posiedzeniu sprawy

1. **P. P., syna S. i Ż. z domu S., urodzonego (...) w G.**

2. **Ł. K., syna D. i W. z domu D., urodzonego (...) w G.**

oskarżonych o to, że:

w dniu 15 listopada 2015 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy w postaci 5 sztuk piwa m-ki D. o łącznej wartości 33,95 zł, bezpośrednio po dokonaniu ich zaboru w celu przywłaszczenia, użyli przemocy wobec B. K. poprzez pchnięcie barkiem oraz szarpanie ręką, w wyniku czego pokrzywdzona upadła, powodując u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia barku i ramienia, które naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonej na okres nie dłuższy niż siedem dni, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., przy czym P. P. (2) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od dn. 05.07.2009 r. do dn. 05.01.2014 r. kary czterech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27.07.2010 r. w sprawie IV K 240/09 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

to jest o przestępstwo z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. względem Ł. K. i z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. względem P. P.

a nadto Ł. K. oskarżonego o to, że:

II. w dniu 19 września 2015 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawą po uprzednim użyciu przemocy poprzez przewrócenie na ziemię i kopanie po ciele P. B., czym doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności, zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 60 zł, dowodu osobistego, prawa jazdy, legitymacji studenckiej, karty (...), karty bankomatowej (...) oraz karty bankomatowej MBank- a następnie przy jej pomocy dokonał transakcji na łączną kwotę 631,25 zł na szkodę w/w pokrzywdzonego

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżonego P. P. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 281 k.k. skazuje go na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. P. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej B. K. w kwocie 800 (osiemset) złotych;

III. Oskarżonego Ł. K. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 281 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności

IV. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej B. K. w kwocie 800 (osiemset) złotych;

V. Oskarżonego Ł. K. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. , na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. B. kwoty 661,25 zł (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych 25/100);

VII. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego P. B. w kwocie 1000 (tysiąc) złotych

VIII. Na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec Ł. K. w pkt. III i V wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i ich miejsce wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. P. kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 19.11.2015 r. do 12.02.2016 r.

X. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego Ł. K. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 22.11.2015 r. do 12.02.2016 r.

XI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. , art. 633 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 4 i 5 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości:

– od oskarżonego P. P. w kwocie 395 zł (trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych), w tym tytułem opłaty kwotę 300 zł (trzysta złotych);

– od oskarżonego Ł. K. w kwocie 495 zł (czteryście dziewięćdziesiąt pięć złotych), w tym tytułem opłaty kwotę 400 zł (czteryście złotych).

Sygn. akt II K 98/16

UZASADNIENIE

zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k. oraz złożonym wnioskiem, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej oskarżonego P. P. (2)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2015 roku P. P. (2), Ł. K. i A. D., spożywali razem alkohol. Kiedy skończył im się alkohol, postanowili udać się na pobliską stację benzynową w celu kradzieży kilku piw. P. P. (4) i Ł. K. umówili się, iż jeden z nich – Ł. K. - wejdzie do środka budynku, skąd zabierze alkohol, a P. P. (2) będzie czekał pod drzwiami, żeby pomóc mu w ucieczce i w razie potrzeby je otworzyć.

W tym samym dniu na stacji paliw Lotos przy ul. (...) w G. na nocnej zmianie pracowali D. K. i B. K.. Około godziny 2:10 w nocy D. K. stał przy kasach, a B. K. sprzątała w części sprzedażowej pomiędzy regałami. W pewnym momencie do budynku stacji weszło dwóch mężczyzn – w tym Ł. K.. Na zewnątrz przed drzwiami, pozostał P. P. (2). Będąc w środku Ł. K. wziął z półki pięć piw marki D. o łącznej wartości 33,95 zł. Mężczyzna nie podchodząc do kasy i nie płacąc za towar, skierował się do wyjścia. Widząc to B. K. stanęła w drzwiach i usiłowała uniemożliwić mężczyźnie wyjście. Wtedy Ł. K. przepchnął kobietę w drzwiach, uderzając w nią barkiem i wybiegł z budynku. Kobieta jednakże złapała go za rękaw i wybiegła za nim. Kiedy B. K. szarpała się z Ł. K. w celu uniemożliwienia mu ucieczki, P. P. (2) podbiegł do

niej, złapał ją ręką i szarpnął, w wyniku czego kobieta upadła. Ł. K. zbił przypadkowo zaś butelki z piwem. Następnie wszyscy trzej mężczyźni oddalili się z miejsca zdarzenia.

(**dowód:** zeznania świadka D. K. k. 2-4; zeznania świadka B. K. k. 10-11; zeznania świadka A. D. k. 69,90; korekty stanu k. 18-19; protokół zatrzymania rzeczy wraz z płytą k. 20-23; protokół oględzin rzeczy – płyty z zapisem monitoringu k. 25-29; częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. P. (2) k. 67-68, 76-78, 83-84; częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. K. k. 113, 120-122, 132, 230-232, 236-238.)

W wyniku zdarzenia pokrzywdzona B. K. doznała stłuczenia barku i ramienia co spowodowało rozstrój zdrowia na czas nie dłuższy niż siedem dni.

(**dowód:** dokumentacja medyczna k. 14-16; opinia sądowo-medyczna k. 71.)

Oskarżony P. P. (2) ma wykształcenie gimnazjalne. Z zawodu malarz-szpachlarz. Przed osadzeniem pracował jako monter rusztowań. Bez majątku. Kawaler, bezdzietny. Stan zdrowia dobry.

(**dowód:** dane osobo poznawcze k. 67, 76-77, 83.

Oskarżony P. P. (2) jest osobą dwukrotnie karaną, w tym za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IV 240/09 z dnia 27 lipca 2010 roku oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 w zw. z art. 11 § s k.k. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą następnie odbył okresie od dn. 05.07.2009 r. do dn. 05.01.2014 r.

(**dowód:** karta karna 152-153, 270-271; wyrok II K 1354/10 k. 155, 275; wyrok IV K 240/09 k. 159-161; wyrok II Aka 27/11 k. 162-163, wydruk z N.-Sad k. 164.)

Przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym P. P. (2) odmówił składania wyjaśnień, wskazując, iż złoży je wyłącznie w Prokuraturze.

Przesłuchany ponownie w charakterze podejrzanego P. P. (2), wyjaśnił, iż przyznaje się, że był na miejscu zdarzenia oraz do tego, że wpadł na pokrzywdzoną. Wskazał, iż jego brat z Ł. wybiegli, a tamta kobieta złapała Ł.. Kiedy zobaczył, iż oni uciekają, też zaczął uciekać kierując się w ich stronę. Kobieta szarpiąc się z Ł., odwróciła się w jego stronę, kiedy biegł i wtedy upadła. Wyjaśnił, iż pobiegł dalej i nie ma wiedzy co do tego co robił Ł., czy dalej się szarpał z kobietą. Po chwili zjawiała się Policja, Ł. wypuścił niesione piwa, a on się przewrócił, ale wstał i uciekł. Wskazał, iż nie zrobił tego tamtej kobiecie specjalnie. Ł. K. i jego brat A. D. poszli tam, żeby ukraść te piwa, on tam poszedł, żeby im tylko w razie czego pomóc. Stał na zewnątrz stacji, żeby w razie blokady drzwi je otworzyć, ale tamci szybciej wybiegli. Na kobietę wpadł 15 metrów za drzwiami, biegł obok dystrybutorów, wpadł na nią przypadkiem, nie patrzył jak biegnie, miał kaptur na głowie. Wyjaśnił, iż nie wie gdzie przebywa Ł.. Oskarżony wskazał, iż prosi o ostatnią szansę, nie chce stracić dziecka i dziewczyny, a ona sama sobie nie poradzi. Wyjaśnił, iż poszedł tam tak sobie.

Przesłuchany w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania wyjaśnił, w sposób zgodny z pierwotnie złożonymi wyjaśnieniami.

(**dowód:** wyjaśnienia oskarżonego k. 67-68, 76-78, 83-84.)

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego P. P. (2) co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o całokształt zabranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w oparciu o zeznania świadków, opinię biegłego, dokumenty i protokoły z postępowania przygotowawczego oraz zapis monitoringu, a także w znacznej części o wyjaśnienia oskarżonych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej B. K., która w sposób dokładny i precyzyjnie określiła, w jakich okolicznościach doszło do dokonania kradzieży przez oskarżonych. B. K. jednoznacznie wskazywała, iż obaj

oskarżeni zastosowali wobec niej przemoc, w tym oskarżony P. P. (2) złapał ją ręką i szarpnął, w wyniku czego się przewróciła. Pokrzywdzona co prawda nie była później w stanie jednoznacznie rozpoznać P. P. (2), z uwagi na szybki przebieg wypadków zdarzenia oraz fakt natychmiastowej ucieczki sprawców, niemniej jednak jej zeznania znalazły potwierdzenie w relacji samych oskarżonych. Tym samym zeznania świadka nie budziły wątpliwości Sądu albowiem były spójne, logiczne i konsekwentne, nadto korelowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym zapisem z monitoringu.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały również, zeznania świadków D. K., którzy w sposób jasny i konkretny opisał przebieg zdarzenia z inkryminowanego okresu. Przede wszystkim relacja świadka korespondowała w pełni z relacją przedstawioną przez pokrzywdzoną B. K.. Co istotne w przeważającym zakresie relacja świadka odnośnie przebiegu wypadków znalazła potwierdzenie, także w wyjaśnieniach oskarżonych jak i w zapisie monitoringu. Wobec powyższego brak było podstaw do kwestionowania zeznań świadka.

Sąd w przeważającej mierze dał wiarę zeznaniom świadka A. D., który wraz z oskarżonymi przyszedł na stację paliw Lotos. Relacja świadka była co do zasady logiczna i spójna i znajdowała odzwierciedlenie zarówno w relacji pokrzywdzonej, świadka D. K. jak i nagraniu zapisu monitoringu. Co najważniejsze, świadek potwierdził, iż oskarżony P. P. (2), nie wpadł na pokrzywdzoną jedynie przypadkowo, ale złapał ją ręką w celu odciążenia od oskarżonego Ł. K.. Z ostrożnością Sąd podszedł jednak do twierdzeń świadka, w zakresie w jakim wskazywał on, iż B. K. przewróciła się w wyniku uderzenia przez Ł. K., albowiem nie znalazło to potwierdzenia w jakichkolwiek innych dowodach, w tym choćby relacji pokrzywdzonej. Oceniając zeznania świadka w tym zakresie, Sąd zważył, iż jest on bratem P. P. (2), w związku z czym mógł chcieć ukazać tego oskarżonego w korzystniejszym świetle.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. K. jedynie w części. Wymaga wskazania, iż oskarżony pomimo opisanego swojego aktywnego udziału w wypadkach z inkryminowanego okresu, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Oskarżony bowiem zaprzeczał, aby zastosował przemoc względem B. K., a jedynie wyszarpnął się kobiecie prawym barkiem, kiedy ta go złapała. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie mogły się ostać, albowiem pozostawały one w całkowitej sprzeczności z relacją przedstawioną przez pokrzywdzoną oraz przez świadka D. K.. Jednocześnie jednak w pozostałej części wyjaśnienia oskarżonego w jakiej pozostawały w zgodzie z ustalonym stanem faktycznym, nie budziły wątpliwości Sądu jako zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Podobnie Sąd w części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. P. (2), który co do zasady przyznał się do obecności na miejscu zdarzenia, w celu dokonania zaboru przedmiotowego piwa, wykluczając jednak zastosowanie przemocy wobec pokrzywdzonej B. K.. Wskazać należy, iż oskarżony umniejszał swoją winę, podnosząc, iż poszedł tam „od tak” i miał jedynie stać pod drzwiami, a z pokrzywdzoną zderzył się przypadkiem. Twierdzeniom oskarżonego w tym zakresie przeczą jednakże pozostałe zebrane dowody, w szczególności jak wskazywano treść zeznań pokrzywdzonej, świadka D. K. oraz A. D.. W ocenie Sądu takie ukształtowanie relacji P. P. (2) spowodowane było jedynie chęcią uniknięcia ponoszenia odpowiedzialności karnej, lub choćby jej umniejszenia, i jako takie stanowiło linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Wymaga bowiem zauważenia, iż z uwagi na wartość przedmiotu kradzieży, w przypadku ustalenia, iż doszło jedynie do zaboru, bez zastosowania przemocy, czyn oskarżonego, stanowiłby jedynie wykroczenie.

Sąd dał wiarę sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Opinia ta jest rzetelna i obiektywna, sporządzona przez osobę dysponującą niezbędną wiedzą specjalną. Biegły w sposób precyzyjny odpowiedział na postawione mu pytania. Sporządzona opinia jest jasna i kategoryczna, nadto nie była kwestionowana przez strony, i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty i dowody zgromadzone w aktach sprawy, w postaci protokołów z czynności przeprowadzonych przez policję, dokumentacji medycznej, korekty stanu, odpisów wyroków oraz kart karnych, z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść nie była kwestionowana przez strony, a zatem Sąd nie znalazł podstaw by odmówić im autentyczności i rzetelności. Podstawą ustalenia stanu faktycznego stały się również rzeczowe źródła dowodowe w postaci zapisu z nagrania monitoringu.

Reasumując zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonego P. P. (2) nie budzą wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 281 § 1 k.k. penalizacji podlega zachowanie polegające na zastosowaniu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia lub na doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Zachowania te winny mieć miejsce bezpośrednio po dokonaniu przez sprawcę kradzieży. Kradzież rozbójnicza jest przestępstwem złożonym, gdyż w jej ustawowym opisie mieszczą się znamiona kradzieży rzeczy (art. 278 § 1) oraz stosowanie przemocy, groźby karalnej lub innych środków wymienionych w art. 281. Potraktowanie tego dwuaktowego zdarzenia jako jednego przestępstwa wymaga więzi czasowo-sytuacyjnej między kradzieżą a stosowaniem wymienionych środków, tzn. że ich stosowanie musi nastąpić bezpośrednio po dokonaniu kradzieży albo w trwającym nieprzerwanie pościgu za sprawcą. (tak: Marek A., Komentarz do art. 281 Kodeksu karnego, [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, 2010, LEX nr 59978). Co istotne kradzież rozbójnicza stanowi przestępstwo, niezależnie od wartości przedmiotu czynności wykonawczej.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że P. P. (2) dokonał wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. kradzieży rozbójniczej mienia ze stacji paliw Lotos przy ul. (...) w G.. Po pierwsze, po uprzednim wspólnym ustaleniu z P. P. (2), Ł. K. dokonał wyjęcia mienia spod władztwa pokrzywdzonej Spółki, o czym świadczy fakt, iż bez dokonania zapłaty za towar skierował się z nim do wyjścia w celu opuszczenia sklepu a następnie wyniósł go za drzwi. Zaboru tego oskarżeni dokonali w celu przywłaszczenia, w zamiarze bezpośrednim. Nadto następnie wobec napotkania oporu ze strony B. K., obaj zastosowali wobec niej przemoc, - Ł. K. - przez popchnięcie jej barkiem, a P. P. (2) szarpnięcie ręką, czym działali w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy. Nie ulega również wątpliwości, iż w niniejszej sytuacji został zachowany związek czasowo-sytuacyjny.

Przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. dopuszcza się ten kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Zaistnienie u pokrzywdzonej na skutek opisywanego powyżej zachowania oskarżonych przewidzianych w przedmiotowym przepisie skutków, w postaci rozstroju zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni, potwierdziła zaś opinia biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej. Dokonując natomiast analizy całości zachowania się oskarżonego P. P. (2), jego psychicznego nastawienia do czynu, okoliczności, jakie doprowadziły go do takiego zachowania się, Sąd uznał, iż działał on umyślnie z zamiarem ewentualnym, co oznacza, iż godził się na wystąpienie u pokrzywdzonej skutków w postaci naruszenia narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Oskarżony, jako osoba dorosła przewidywał, jakie skutki mogą zostać wywołane poprzez szarpanie człowieka.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego P. P. wyczerpało znamiona czynu z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nadto Sąd zważył, że czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. po odbyciu w okresie od 5.07.2009 r. do 5.01.2014 r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SO w Gdańsku z dnia 27.07.2010 r. w sprawie IVK 240/09 za przestępstwo podobne - z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zatem kwalifikację prawną należało uzupełnić o art. 64 § 1 k.k.

Jednocześnie w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zaszedł wypadek mniejszej wagi. Co prawda przedmiot zaboru charakteryzował się dość niską wartością, nie mniej jednak charakter okoliczności sprawy w sposób znacznie negatywny rzutuje na ocenę powagi czynu popełnionego przez oskarżonych. W szczególności należało bowiem w tym względzie zważyć na zuchwały sposób popełnienia przestępstwa, w tym arogancką postawę sprawców, którzy w sytuacji wyczerpania się spożywanego alkoholu i chęci pozyskania większej ilości, z miejsca postanowili zadziałać w sposób przestępczy, na zasadzie „chcę a więc sobie wezmę”, całkowicie przy tym ignorując obowiązujący porządek prawny oraz zasady współżycia społecznego. Jednocześnie dokonując realizacji swoich zamierzeń, które należy oceniać nagannie, wykazywali się agresją i nie wahali się zastosować przemocy wobec drugiego człowieka.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary, należy podkreślić, iż oskarżyciel publiczny wnosząc akt oskarżenia wobec obu oskarżonych na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. dołączył wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uwzględnionej z oskarżonymi kary. Wobec powyższego, Sąd rozważył określone w wskazywanym przepisie przesłanki

i uznał złożony wniosek za zasadny. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego P. P. (2) zarzucanego przestępstwa w świetle całokształtu zgromadzonych dowodów, nie budziły bowiem wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanymi ustaleniami, a brak przeprowadzenia rozprawy nie będzie zaś miał wpływu na osiągnięcie celów postępowania.

Mając na względzie okoliczności sprawy Sąd poddał analizie uzgodnioną przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego P. P. (2) karę w kontekście jej zgodności z określonymi w przepisie art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary.

Dokonując oceny zachowania oskarżonego z uwzględnieniem treści art. 115 § 2 k.k. uznać należy, że społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu jest znaczna. Oskarżony swoimi działaniami godził w kilka dóbr prawem chronionych, w tym mienie oraz życie i zdrowie ludzkie. Sąd zważył również, iż oskarżony w sposób jaskrawy wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym oraz społecznym, dopuścili się popełnienia czynu działając w sposób przemyślany, nacechowany zuchwałością, nadto w okolicznościach świadczących o poczuciu bezkarności sprawcy. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił w stosunku do oskarżonego również fakt, że był on wcześniej dwukrotnie karany, w tym za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., a więc przestępstwo podobne, również popełnione przy użyciu przemocy. Na korzyść oskarżonego należało poczytać niską wartość skradzionego mienia oraz przyznanie się do winy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd skazał oskarżonego na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając karę wobec sprawcy przestępstwa odpowiadającego w warunkach art. 64 § 1 k.k., Sąd może wymierzyć karę pozbawienia wolności przewidzianą za dane przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przepis art. 281 § 1 k.k., przewiduje zaś karę pozbawienia wolności od roku do 10 lat, zatem Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę do 15 lat pozbawienia wolności. Tym samym wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności znajduje się zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu kara ta jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, stopnia jego zawinienia oraz spełni należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Z uwagi na wymierzenie kary pozbawienia wolności powyżej 1 roku nie było możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Jednocześnie w przekonaniu Sądu swoim dotychczasowym, nagannym zachowaniem, oskarżony dowiódł, iż nie stosuje się on do ogólnie obowiązujących reguł postępowania i tylko ostateczny przymus państwowy w postaci bezwzględnej kary pozbawienia wolności we wskazywanym wymiarze okaże się wobec niego trafną represją. Tym samym, zdaniem Sądu, konieczne jest u oskarżonego ugruntowanie przekonania o nieopłacalności popełniania przestępstw. Kara pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze, w tym z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłby we wskazanych okolicznościach traktowana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. P. kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 19 listopada 2015 roku do 12 lutego 2016 roku.

Dodatkowo, na mocy art. 45 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. P. (2) nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej B. K. w kwocie 800 złotych. W ocenie Sądu orzeczenie w powyższym zakresie czyni zadość doznanej przez pokrzywdzoną B. K. krzywdzie, a jednocześnie uwzględnia również, warunki i możliwości oskarżonego P. P. (2). Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze w szczególności kompensacyjną funkcję przepisów prawa karnego.

Mając na uwadze przepisy przytoczone w pkt. XI rozstrzygnięcia, Sąd, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w kwocie 395 zł, w tym tytułem opłaty kwotę 300 zł.